

alt, naar Forholdene ere saa uensartede, som Tilfældet er. Naturligvis kan man ikke være blind for, at der er Mulighed aaben for, at den Indflydelse, der gives Fiskerne paa Vedtægternes Indhold, vil kunne misbruges til Skade for Fiskeriet, f. Eks. ved at det ikke hindres, at der fiskes altfor stærkt, saa at Fiskebestanden forringes. Men da Vedtægterne skulle have Landbrugsministerens Stadfæstelse for at være gyldige, og da det ikke kan forudsættes, at nogen Landbrugsminister vil paatage sig Ansvaret for at stadfæste Vedtægter, som de særlig sagkyndige, han er henvist til at raadføre sig med, fraaade som skadelige for Fiskeriet i Fremtiden, har Udvalget ikke næret overvejende Betænkelse ved at tiltræde dette Forslag. Det tør vel ogsaa antages, at Fiskerne selv, i alt Fald efterhaanden, ville faa den fulde Forstaaelse af, at hvad der bør haves for Øje, er ikke alene det, der kan være til Fordel i Øjeblikket, men ogsaa hvad der kan tjene til Fiskeriets Fremme og Bevarelse i Fremtiden.

En anden af de mere vigtige Bestemmelser blandt Landbrugsministerens Ændringsforslag angaar Benyttelse af Skovlvaad, der i de Vande, for hvilke der ikke efter Lovforslaget kan oprettes Vedtægter, tillades ogsaa i Tiden fra 1. April til 15. December, dog med den Begrænsning, at Brugen af dette Vaad indskrænkes til om Dagen, og saaledes, at det ved Vedtægt kan forbydes at bruge det, om Erfaringen maatte tilraade saadant. — I øvrigt antager jeg, at den højtærede Minister selv, om han finder det fornødent, vil nærmere forklare og begrunde det af ham stillede Ændringsforslag.

Om de Ændringsforslag, der stilles af hele Udvalget eller et Flertal i Udvalget samt et Mindretal under Nr. 8 skal jeg tillade mig nogle specielle Bemærkninger. Ændringsforslagene Nr. 1, 30 og 33 ere væsentligst af redaktionel Karakter og trænge neppe til videre Forklaring. Det af et Mindretal under Nr. 8 stillede Ændringsforslag angaar Aalegaardsspørgsmaalet. Mindretallet anser det for ønskeligt at komme til mere bestemte Regler angaaende Aalegaardsfiskeriretten end de, der indeholdes i Loven af 5. April 1888 § 3, da disse Regler stadig give Anledning til Tvistigheder mellem Aalegaardsejerne og de fri Fiskere, navnlig fordi de ikke indeholde noget om de Afstande fra Kystejernes Aalegaarde eller Aalestader, indenfor hvilke andre ikke maa komme, naar de ikke ville risikere Tiltale for at

have skadet Aalegaardsejerens Fiskeri. Da man anser det af Aalegaardskommissionen vedtagne Forslag for en Løsning, hvorved der tages rimeligt Hensyn til begge de interesserede Parter, har Mindretallet tiltrædt dette Forslag med en ubetydelig Tilføjelse, som ogsaa findes i det af Regeringen forelagte Lovforslag. Det af Kommissionen stillede Forslag er, som det fremgaar af Kommissionsbetænkningen, vedtaget enstemmigt som et Kompromis, og at det ogsaa var et forsvarligt Kompromis, forekommer det mig, at Kommissionens alsidige Sammensætning samt den Omstændighed, at der i Kommissionen sad særlig sagkyndige Medlemmer, der vare personligt ganske uinteresserede i Forholdets Ordning, i ikke ringe Grad borger for. I 1899 betragtede Landstinget det ogsaa saaledes, idet Forslaget, som jeg før nævnte, vedtoges. — Af dem, der kræve den Kystejeren nu tilkommende Aalegaardsfiskeriret indskrænket i større eller mindre Grad, begrundes Kravet herom i Almindelighed med den Paastand, at Kystejerne ved Loven af 1888 fik en lang større Eneret, end de havde i Forvejen, og at denne større Ret blev tillagt dem, uden at Lovgivningsmagten havde villet det, idet man, den Gang man vedtog Bestemmelsen, ikke var rigtig klar over, hvad den indeholdt. Det er en Paastand, som er fremsat meget ofte, ja, saa ofte, at det ikke er usandsynligt, at der er adskillige, som tro paa, at den er rigtig, naar de ikke nærmere have undersøgt Sammenhængen. Men det forholder sig ikke saaledes. Loven af 1888 udvidede *ikke* Kystejernes Ret, men indskrænkede den tværtimod snarere noget. Ifølge den autentiske Fortolkning, som Højesteret ved Dom af 7. Maj 1873 gav af Bestemmelsen i D. L. 5—10—43, var det før Loven af 1888 forbudt andre end Kystejeren at drive Aalefangst med Ruser eller Garn ud for hans Grund, saa vidt Grundens Beskaffenhed tilstedede Anlæg af Aalegaarde. Det var altsaa forbudt de fri Fiskere at drive Aalefangst med Ruser eller Garn indenfor en saadan Afstand ud for Kystejernes Grund, i hvilken det *var muligt* for denne at anlægge Aalegaarde eller Aalestader uden Hensyn til, om han i Øjeblikket havde saadanne udsatte eller ej. Men ved Loven af 1888 blev det tilladt enhver, naar Kystejeren ikke bruger sin Ret, at fiske med Aaleruser, og selv naar Kystejeren benytter Retten, er enhver Slags Fiskeri ud for Kysten tilladt andre, naar det kun ikke udøves i en saadan Nærhed af de i For-